

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: Nieten Internationale Spedition, s.r.o.**, se sídlem Chrastavce, U Nietenu 65, zastoupené: JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143, **proti žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2014 č.j. 8579-2/2014-900000-304.6,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2014 č.j. 8579-2/2014-900000-304.6 s e z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Václava Faltýna, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno prvostupňové správní rozhodnutí ve výrocích ad a), ad c), ad e), ad g) a ad h) doplněním slov „jako hlavní povinný v režimu tranzitu“. Dále žalovaný zrušil výrok označený **ad f)** a nahradil ho textem, podle něhož se žalobkyně měla dopustit 54 správních deliktů podle **§ 294 odst. 1 písm. e) celního zákona**, když jako nepřímý zástupce osoby GRUPO

ANTOLIN BOHEMIA, a.s. pro celní řízení poskytla nesprávný údaj při podání návrhu na propuštění zboží – skleněné rohože ze skleněných vláken, do celního režimu volný oběh deklarovaním podpoložky celního sazebníku 7019310091 namísto podpoložky 7019310099 na podkladě vyjmenovaných jednotných správních dokladů, kterýžto údaj je důležitý pro rozhodnutí o propuštění zboží, tedy žalobkyně měla postupovat v rozporu s článkem 62 celního kodexu; a dále se měla žalobkyně dopustit 80 celních deliktů naplněním skutkové podstaty deliktu podle **§ 293 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 298 odst. 1 celního zákona** ve znění účinném do 30.6.2011, když jako nepřímý zástupce osoby GRUPO ANTOLIN BOHEMIA, a.s. pro celní řízení poskytla nesprávný údaj při podání návrhu na propuštění zboží – skleněné rohože ze skleněných vláken, do celního režimu volný oběh s deklarovaním podpoložky celního sazebníku 7019310091 namísto 7019310099 na podkladě vyjmenovaných jednotných správních dokladů a na základě tohoto údaje bylo zboží do navrženého celního režimu propuštěno a tento údaj je důležitý pro vydání rozhodnutí o propuštění zboží, tedy bylo postupováno v rozporu s **článkem 62 celního kodexu**. Dále žalovaný doplnil výrok označený **ad fa)**, podle něhož na základě ust. **§ 66 odst. 2 správního řádu** celní úřad zastavuje řízení ve věci podezření ze spáchání celního deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 298 odst. 1 celního zákona ve znění do 30.6.2011, uvedením nesprávného údaje o sazebním zařazení v rámci jednotného správního dokladu příslušného evidenčního čísla ze dne 2.6.2011 vydaného ve prospěch osoby GRUPO ANTOLIN BOHEMIA, a.s. s tím, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně tento delikt spáchala. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným potvrzeno.

Rozhodnutím Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 29.11.2013 č.j. 72112-29/2013-600000-12, jakožto prvostupňovým správním orgánem byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správních deliktů a byla jí uložena pokuta 50.000,- Kč podle § 294 odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona s přihlédnutím k § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dále byla uložena náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správních deliktů:

ad a) podle **§ 294 odst. 1 písm. c) bod 8. celního zákona** tím, že nejpozději ve lhůtě do 20.6.2013 stanovené Celním úřadem Hamburg-Waltershof nepředložila celnímu úřadu určení zboží v nezměněném stavu propuštěné do celního režimu tranzit „T1“ pod evidenčním číslem tranzitní operace 13 DE485131337302M9, čímž porušila **článek 96 odst. 1 písm. a) Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92**, kterým se vydává celní kodex společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen celní kodex) a **článek 356 odst. 1 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93**, kterým se provádí celní kodex společenství, přičemž předložení zboží nastalo až 4.7.2013;

ad b) podle **§ 294 odst. 1 písm. a) celního zákona** tím, že bez vědomí celních orgánů v celním režimu tranzit č. tranzitní operace 13DE4851311897198M5 ze dne 8.8.2013 dovezla na území Evropské unie 20 kartonů chilli omáčky a 106 kartonů cukrovinek s želé košíčky v rozporu s **článkem 36a odst. 1, 2 a 3, článkem 36b odst. 3 a článkem 40 celního kodexu**;

ad c) podle **§ 294 odst. 1 písm. c) bod 8. celního zákona** tím, že nejpozději ve lhůtě do 21.6.2013 stanovené Celním úřadem Hamburg-Waltershof nepředložila celnímu úřadu určení zboží v nezměněném stavu propuštěné do celního režimu tranzit „T1“ pod číslem

tranzitní operace 13DE485131354814M0, čímž porušila článek 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu a článek 356 odst. 1 prováděcího předpisu, přičemž předložení zboží nastalo až 28.6.2013;

ad d) podle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona tím, že jako nepřímý zástupce osoby MIVALT s.r.o. poskytl nesprávný údaj při podání návrhu na propuštění zboží specifikovaného v celních prohlášeních jako UV lampy do režimu volný oběh ohledně zboží s kódem 8479899790 a 9405409500 namísto 85437090 ve smyslu celního sazebníku [Nařízení Rady (EHS)] č. 2658/87 o sazební a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen celní sazebník) na podkladě jednotného správního dokladu č. 11CZ17030013MQEP80 a 12CZ17030018SP9SJ4, kterýžto údaj je důležitý pro vydání rozhodnutí o propuštění zboží, čímž porušil **článek 62 celního kodexu**;

ad e) podle § 294 odst. 1 písm. c) bod 8. celního zákona, když nejpozději ve lhůtě do 20.8.2013 stanovené Celním úřadem Hamburg-Waltershof nepředložila celnímu úřadu určení zboží v nezměněném stavu propuštěné do režimu tranzit „T1“ pod číslem operace 13DE485131968171M1, čímž porušila článek 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu a článek 356 odst. 1 prováděcího předpisu, přičemž předložení zboží nastalo až 27.8.2013;

ad g) podle § 294 odst. 1 písm. c) bod 8. celního zákona tím, že nejpozději ve lhůtě do 4.9.2013 stanovené Celním úřadem Hamburg-Waltershof nepředložila celnímu úřadu určení zboží v nezměněném stavu propuštěné do celního režimu tranzit „T1“ pod číslem operace 13DE485132114790M0, čímž porušila článek 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu a článek 356 odst. 1 prováděcího předpisu, přičemž k předložení zboží došlo až 10.9.2013;

ad h) podle § 294 odst. 1 písm. c) bod 8. celního zákona tím, že nejpozději do 3.8.2013, tj. ve lhůtě stanovené Celním úřadem Praha Ruzyně nepředložila celnímu úřadu určení zboží v nezměněném stavu propuštěné do celního režimu tranzit „T1“ pod číslem operace 13CZ6500009Z7D9745, čímž porušila článek 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu a článek 356 odst. 1 prováděcího předpisu, přičemž k předložení zboží došlo až 7.8.2013;

ad i) podle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, když jako nepřímý zástupce osoby CORAX spol. s r.o. poskytla nesprávný údaj při podání návrhu na propuštění zboží v celních prohlášeních 11CZ17650019IJWZ53 ze dne 16.8.2011 a 11CZ1944001773E630 ze dne 24.11.2011 do režimu volný oběh deklarováním podpoložky celního sazebníku odst. 33 celního prohlášení odlišně údajům po kontrole, přičemž tento údaj je důležitý pro vydání rozhodnutí o propuštění zboží, tudíž došlo k porušení **článku 62 celního kodexu**;

ad k) měla se dopustit 3 celních deliktů podle § 293 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 298 odst. 1 celního zákona ve znění do 30.6.2011 tím, že jako nepřímý zástupce osoby Marvinpac CZ, s.r.o. poskytla nesprávný údaj při podání návrhu na propuštění zboží v celním prohlášení 11CZ19440010858890 ze dne 9.5.2011, 11CZ17650011ZX9VX3 ze dne 31.1.2011 a 11CZ1765001FUSYDD0 ze dne 26.4.2011 do režimu volný oběh deklarováním nesprávné podpoložky celního sazebníku v odst. 3 celního prohlášení odlišně od údajů po kontrole, přičemž údaj je důležitý pro vydání rozhodnutí o propuštění zboží, tedy porušil **článek 62 celního kodexu**;

ad l) podle § 294 odst. 1 písm. e) **celního zákona** tím, že jako nepřímý zástupce osoby Dätwyler Cabling Solutions AG poskytla nesprávný údaj při podání návrhu na propuštění zboží v celním prohlášení 13CZ6200001KCVFQT0 ze dne 30.9.2013 do režimu volný oběh deklarovaním nesprávné podpoložky celního sazebníku a popisu zboží a v položce č. 2 uvedením co do počtu 0 ks namísto 500 ks, kteréžto údaje jsou důležité pro vydání rozhodnutí o propuštění zboží, tedy bylo postupováno v rozporu s **článkem 62 celního kodexu**;

ad m) podle § 294 odst. 1 písm. e) **celního zákona**, když jako nepřímý zástupce osoby IMAGOLUX s.r.o. poskytla nesprávný údaj při podání návrhu na propuštění zboží v celním prohlášení 13CZ6500001349QUP9 ze dne 21.10.2013 do režimu volný oběh deklarovaním nesprávné podpoložky celního sazebníku 85414010 namísto 94054099 ve vztahu ke zboží deklarovanému jako LED svítidla (pásy), kterýžto údaj je důležitý pro vydání rozhodnutí o propuštění zboží, a proto byl porušen **článek 62 celního kodexu**.

Žalobkyně v **žalobě** namítá nezákonnost výroků **ad a), ad c), ad e), ad g), ad h)** prvostupňového rozhodnutí ve znění změny provedené rozhodnutím žalovaného proto, že nezpůsobila, že zboží bylo v dotčených případech sice pozdě dodáno, ale v důsledku okolností, které nelze přičítat dopravci ani žalobkyni jako hlavnímu povinnému, nýbrž příjemci zboží, přičemž podle **článku 361 odst. 2 prováděcího nařízení k celnímu kodexu**, v rozhodném znění, se má v takovém případě za to, že hlavní povinný lhůtu dodržel. Žalobkyně poukázala na to, že v odvolání navrhla výslech příjemce zboží, ale jejím návrhům žalovaný nevyhověl, přičemž po žalobkyni nelze podle jejího názoru spravedlivě požadovat, aby sdělila skutečnosti, které mají být zjištěny teprve výslechem svědků.

K výroku **ad b)** prvoinstančního rozhodnutí žalobkyně namítala, že neporušila **článek 36a odst. 1, 2 a 3, článek 36b odst. 3 a článek 40 celního kodexu**, když nebyla dopravcem zboží, proto neodpovídá za to, co dopravce veze navíc od toho, co žalobkyně navrhla k propuštění do režimu tranzit. Žalobkyně jako hlavní povinný v režimu tranzit v daném případě neodpovídala, neboť nepodávala souhrnné celní prohlášení a nepřepravovala zboží. Nepřišla do styku s jiným zbožím než s tím, které nechala propustit do režimu tranzit a nevěděla o něm. Zboží navíc nebylo přepravováno v režimu tranzit a podle žalobkyně není sporu o tom, že žalobkyně je na území EU nedopravila ani po území EU nepřepravovala. Celní orgány podle žalobkyně neprokázaly, že by žalobkyně věděla o tom, že se na území EU nachází i jiné zboží, než to, které nechala propustit do režimu tranzit.

K výrokům **ad d), ad i), ad l), ad m) a ad f)** v části týkající se 54 správních deliktů prvoinstančního rozhodnutí žalobkyně namítala, že neporušila **článek 62 celního kodexu**, jímž je podle žalobkyně založena toliko povinnost vyplnit všechny potřebné údaje bez ohledu na to, zda jsou správné. Podle ust. **článku 63 celního kodexu** *může celní úřad přijmout celní prohlášení jen v případě, že splňuje podmínky stanovené v článku 62 celního kodexu*, tedy jsou-li vyplněny všechny nezbytné údaje bez ohledu na jejich správnost. Přijal-li tedy celní úřad celní prohlášení, musela splňovat podmínky článku 62 celního kodexu. Proto i kdyby žalobkyně uvedla nesprávný údaj o sazebním zařazení zboží, což popírá, nemohla porušit článek 62 celního kodexu. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že by její výklad

článku 62 celního kodexu činil obsolentními ustanovení týkající se ověřování celních prohlášení. Žalobkyně netvrdí, že ust. článku 63 celního kodexu zakládá domněnku správnosti celního prohlášení. Pouze tvrdí, že ust. článku 62 celního kodexu není nikomu uložena povinnost uvádět správné údaje, pouze všechny nezbytné údaje. A jestliže je povinnost uvádět správné údaje v celním prohlášení zakotvená v jiných ustanoveních právních předpisů, měly podle žalobkyně celní orgány uvést, že spátrují správní delikty v porušení takových právních předpisů.

Další námitka žalobkyně směřovala proti výroku **ad k)** a druhé části výroku **ad f)** vztahující se k údajným 81 celním deliktům prvostupňového rozhodnutí, kdy žalovaný shledal žalobkyni vinnou ze spáchání celního deliktu **dle § 298 odst. 1 celního zákona** ve znění účinném do 30.6.2011 porušením zájmu společnosti způsobem uvedeným v **§ 293 odst. 1 písm. d) celního zákona** účinného do 30.6.2011. Žalobkyně poukázala na to, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno až 29.11.2013, kdy celní delikty a sankce za něj již neexistovaly. S účinností od 1.7.2011 § 293 ani jiné ustanovení zákona neobsahuje žádné skutkové podstaty porušení celních předpisů a § 298 ani jiné ust. celního zákona neobsahuje žádné ust. o celních deliktech.

Ve vztahu k bodu **ad f)** prvoinstančního rozhodnutí ve znění změny provedené žalovaným ohledně 134 případů dovozu zboží žalobkyně namítala, že nebylo při kontrole spolehlivě prokázáno, že by uvedla nesprávné sazební zařazení zboží, neboť nebylo zjištěno, z jakých skleněných vláken byla skleněná stříž, z níž byly vyrobeny rohože. Podle žalobkyně to ani nebylo možné zjistit, neboť zboží nebylo v době kontroly již k dispozici. Nebylo tedy vyloučeno, že se jednalo o stříž ze skleněné vlny, tedy o skleněnou vlnu ve smyslu vysvětlivek ke kombinované nomenklatuře. Argumentace žalovaného zjištěním v souvislosti s posouzením zboží dovezeného v dalším období podle žalobkyně nemůže vést ke spolehlivému prokázání nesprávného sazebního zařazení zboží, u kterého nejsou k dispozici žádné vzorky. Podle žalobkyně jde o pouhé spekulace, přičemž celní orgány nectí zásadu v pochybnostech ve prospěch.

Proti výroku žalovaného označeného **ad fa)** žalobkyně namítala, že žalovaný jako odvolací orgán nemůže rozhodovat v postavení I. instance a uvádět, že řízení v dotčené zčásti zastavuje celní úřad. Žalovaný měl v souladu s **§ 90 odst. 4 správního řádu** podle žalobkyně v dotčené části odvoláním napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že ohledně výroků prvoinstančního rozhodnutí **ad a), ad c), ad e), ad g), ad h)** kromě dvou případů byl vždy ukončován režim tranzitu právě žalobkyní jako hlavním povinným, nikoli příjemci zboží. Hlavní povinný při ukončení režimu tranzitu na celním úřadu určení ani v jednom z případů pozdní dodání zboží nijak nezdůvodnil, byť tak měl ve smyslu **článku 361 odst. 2 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93** právě vůči celnímu úřadu určení učinit, chtěl-li se tohoto ustanovení dovolávat, přičemž již jen z tohoto důvodu lze konstatovat, že podmínky pro prominutí opožděného ukončení režimu tranzitu nebyly formálně naplněny. Ve zbylých dvou případech je podle žalovaného opět evidentní, že hlavní povinný nedodal zboží celnímu úřadu určení, ale dodal jej příjemci zboží v rozporu s článkem 96 odst. 1 písm. a) Nařízení Rady (ES) č. 2913/92, celního kodexu, tito však nebyli příjemci schválenými. Dovolávat se při

evidentním porušení podmínek režimu tranzitu v těchto případech dobrodiní článku 361 odst. 2 Nařízení považuje žalovaný za přinejmenším smělé. K neprovedení navržených důkazů žalovaný uvedl, že explicitně formulovaným důvodem pro jejich neprovedení byla skutečnost, že žalobce neuvedl žádná konkrétní skutková tvrzení, která by měla být výsledky prokázána, jak předpokládá článek 361 odst. 2 Nařízení. Žalovaný odkázal v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 13.2.2014 č.j. **9 Afs 84/2012-44**. V další části žalobních námitek žalobkyně podle žalovaného popírá, že by měla jako povinný v režimu tranzit při přepravě zboží jakoukoli odpovědnost za obsah zásilek a přenáší veškerou odpovědnost na dopravce zboží. Ve smyslu **článku 36a a 36b a článku 40 celního kodexu** je osobou povinnou za podání osoba, která je povinna podat souhrnné celní prohlášení a předložit zboží k celnímu řízení osoba, která zboží přepravuje, nicméně stejně je odpovědná také osoba, která přebírá odpovědnost za přepravu zboží po jeho vstupu na celní území společenství. Touto osobou podle žalovaného může být i hlavní povinný v režimu tranzit, neboť on je odpovědný za splnění podmínek konkrétního tranzitního režimu, je tím, kdo podává návrh na propuštění zboží do režimu tranzitu a stává se posléze držitelem režimu, který zboží na vlastní odpovědnost přepravuje od celního úřadu odesláním k celnímu úřadu určení. Odpovědnost přepravce zboží a hlavního povinného se navzájem podle žalovaného nevylučuje. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením o neporušení **článku 62 celního kodexu** s tím, že toto ustanovení obsahuje výčet podmínek, které musejí být splněny proto, aby příslušné celní prohlášení mohlo být celními orgány přijato. Musí tedy obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití celních předpisů pro daný režim. Jednou z těchto náležitostí je i sazební zařazení zboží, neboť určuje použití celní sazby nezbytné pro výpočet celního dluhu coby platební povinnosti spojené s propuštěním zboží do tohoto celního režimu. Údaje deklarované v souladu s článkem 62 celního kodexu podle žalovaného mají odpovídat skutečnosti a být správné. Žalovaný poukázal na **článek 6 odst. 1 celního kodexu**, podle něhož *požaduje-li určitá osoba, aby celní orgány přijaly konkrétní rozhodnutí, musí jim poskytnout veškeré skutečnosti a doklady, které celní orgány k přijetí rozhodnutí potřebují*. Jsou-li poskytnuty údaje nesprávné, nelze mít za to, že by žadatel uvedenou svou povinnost splnil. V případě celních prohlášení je nadto odpovědnost osoby podávající celní prohlášení konstatována v **článku 199 Nařízení**, podle něhož *se podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu má za to, že těmto osobám vzniká odpovědnost za správnost deklarovaných údajů*. Z těchto ustanovení je podle žalovaného nepochybné, že splnit povinnost uloženou v článku 62 celního kodexu lze pouze tím, že uváděné údaje budou správné. Podle žalovaného žalobkyni lze přisvědčit v tom, že celní předpisy obsahují celou řadu pravidel, které normují povinnost uvádět v řízení před správními orgány správné údaje, přičemž tuto povinnost v celé řadě případů ukládají implicitně, podobně jako článek 62 celního kodexu. Podle žalovaného žádnou povinnost tvrzení v daňovém řízení nelze řádně splnit tím, že jsou tvrzeny údaje nesprávné či nepravdivé. K tvrzení o nedostatečnosti zjištěného skutkového stavu ve věci u bodu **ad f)** prvoinstančního rozhodnutí týkajícího se 134 případů nesprávného sazebního zařazení žalovaný uvedl, že skutkový stav byl založen na podrobném zkoumání dokladů a technických specifikací zboží, na obsahu stanoviska k sazebnímu zařazení předmětného zboží vydaného Celním ředitelstvím Praha na základě zkoumání odebraného vzorku dne 9.2.2012 pod č.j. 2917/2012-170100-22, znění závazné informace k sazebnímu zařazení zboží č. CZ16-0572-2011 a označení o zboží na obchodních dokladech, které s těmito podklady rezonuje, když popisuje zboží jako výrobek ze skleněných sekaných vláken, resp. ze skleněné stříže. Žalobkyně dokládá podle žalovaného své tvrzení toliko úvahou o možnosti existence stříže ze

skleněné vlny, což je technicky těžko akceptovatelné, skleněnou stříž nevyjímaje, se vyrábí sekáním či jiným krácením nekonečného vlákna základního materiálu, které je taženo. Vlákna v podobě vlny tažena a tímto způsobem krácena být nemohou. Skleněnou stříž tedy ze skleněné vlny nelze vyrábět. K žalobní námitce směřující proti zastavení řízení žalovaný uvedl, že takový výrok je ze soudního přezkumu vyloučen, neboť není ve smyslu **§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), způsobilý nějak zasahovat veřejná subjektivní práva a povinnost žalobkyně.

K výroku **ad b)** prvostupňového rozhodnutí je součástí **správního spisu** protokol Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 19.8.2013 sepsaný v nepřítomnosti žalobkyně, podle něhož dne 14.8.2013 bylo žalobkyní jakožto deklarantem prostřednictvím jednatele pověřené osoby paní E.Š. pod číslem tranzitní operace 13DE485131897198M5 podáno celní prohlášení na specifikované zboží s žádostí o dočasné uskladnění zboží z důvodu chybějících originálů dokladů. Celní úřad prohlášení přijal a přistoupil i k fyzické kontrole zboží. Bylo zjištěno, že množství deklarovaného zboží se neshoduje se skutečným zbožím fyzicky přítomným v zásilce. Dále byla zjištěna přítomnost zboží, které nebylo deklarováno v TDD ani v doprovodných dokladech. Jedná se o 20 kartonů chilli omáčky a 106 kartonů žele košíčků. Dle závazného stanoviska SZPI č. C105-11107/13/F01 nelze propustit kartony žele košíčků do volného oběhu z důvodu přítomnosti nepovolené přídavné látky konjac. Z protokolu je dále zřejmé, že celní úřad spatřoval v jednání žalobkyně podezření pro porušení článku 199 prováděcího nařízení k celnímu kodexu.

K výroku **ad f)** prvostupňového rozhodnutí je součástí **správního spisu** protokol Celního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 8.7.2013, podle něhož byla projednána zpráva o následné kontrole po propuštění zboží prováděné podle článku 78 celního kodexu u kontrolované osoby GRUPO ANTOLIN BOHEMIA a.s. za přítomnosti zástupce této osoby D.K. a odborného konzultanta Ing. T.Z. Ze zprávy o kontrole po propuštění zboží ze dne 9.7.2013 vyplývá, že Celním úřadem pro Liberecký kraj byla dne 12.3.2013 zahájena kontrola po propuštění zboží týkající se tranzitních operací uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Kontrola byla zahájena v místě provozovny kontrolované osoby v Liberci. Při jednání dne 3.5.2013 bylo pracovníkům celního úřadu umožněno vstoupit do výrobních prostor kontrolované osoby za doprovodu pana Korbeláře a prohlédnout si postupy při výrobě stropních panelů do osobních automobilů. Při této ukázce výrobního procesu s použitím skleněných rohoží dodávaných od roku 2013 od jiného dodavatele byla pořízena fotodokumentace. Při jednání dne 17.5.2013 byl sepsán protokol č.j. 11752-17/2013-560000-51. Celnímu úřadu byly předloženy mj. elektronické soubory uvedené v příloze č. 1 protokolu č.j. 11752-16/2013-560000-51, obsahující JSD, dovozní faktury a celní výměry ve 135 souborech. Tyto doklady jsou součástí **správního spisu**. Součástí **správního spisu** však již nejsou další ve zprávě o kontrole zmíněné dokumenty, které měly být v průběhu kontroly u příjemce dále opatřeny, a to: *sdělení výsledků analýz odebraných vzorků z roku 2012 a fotodokumentace* pořízená celním úřadem při shlednutí postupu výroby ze skleněných rohoží. Dále ze zprávy vyplývá, že byly porovnány údaje ze všech shromážděných podkladů a dále z podaných vysvětlení pana D.K. a Ing. T.Z. s údaji deklarovanými v JSD. Z toho bylo podle celního úřadu zjištěno, že se v případě kontrolovaného zboží jedná o netkaný výrobek ze skleněných vláken, deklarovaný jako „skleněné rohože“, jehož účelem použití je výhradně výroba stropních panelů do osobních automobilů různých značek a typů. Základním

materiálem jsou skleněná vlákna, spojená pohybem na bázi vinyl akrylátu nebo akrylátu a epoxidové pryskyřice. Na celních dokladech je popis jako „E-glass Chopped Strand Mat“, což znamená v překladu rohož ze skleněných sekaných vláken, resp. rohož ze skleněné stříže. Na fakturách se dále uvádí druh použitého pojiva, emulze nebo prášek (emulze nebo prášková směs) a množství. Skleněná rohož ve výrobě tvoří jednu ze slepených vrstev konečného výrobku – stropního panelu pro automobilový průmysl, čímž se zvyšuje zejména jeho pevnost, tuhost a odolnost. Dodavatelem a zároveň výrobcem zboží je čínská firma Feicheng Sanying Fiberglass Co., Ltd. Z popisu kontrolovaného zboží a z výpovědi kontrolované osoby vyplývá podle celního úřadu, že se jedná v případě opakovaných dovozů kontrolovaného zboží o stále stejný druh zboží, jehož funkce a účel použití jsou stále totožné a zásadně se nemění ani základní výrobní materiály. Tyto materiály se v čase vyvíjejí a zdokonalují, přičemž případné změny mohou spočívat v chemickém složení, které pak ovlivňuje tuhost, ohebnost a jiné fyzikální vlastnosti. V období od 17.9.2010 do 20.12.2011 nechala kontrolovaná osoba se vždy zastupovat žalobkyní v souvislosti s celním projednáním dovozních zásilek. Ve všech případech bylo kontrolované zboží zařazeno do podpoložky Taric kódu 7019310091 se sazbou cla 7%, přičemž v kolonce 31 JSD byl popis skleněné rohože. Při ověřování správnosti sazebního zařazení celní úřad vycházel zejména ze znění slovního popisu zboží a z příslušného číselného kódu v Taricu pro období platné od 17.9.2010 do 31.12.2011. Podle tohoto znění se do podpoložky 7019310091 zařazují rohože ze skleněné vlny. Podle znění vysvětlivek k Harmonizovanému systému se výrazem skleněná vlna rozumí: a) minerální vlna obsahující nejméně 60% hmotnostních oxidu křemičitého (SiO_2); b) minerální vlna obsahující méně než 60% hmotnostních oxidu křemičitého (SiO_2), avšak obsahující více než 5% hmotnostních alkalického oxidu (K_2O nebo Na_2O), nebo více než 2% hmotnostních oxidu boritého (B_2O_3). Minerální vlna, která nesplňuje výše uvedené podmínky, patří do č. HS6806. Podle celního úřadu vyplývá z kontrolovaných dokladů, z ostatní dokumentace i z výpovědi kontrolované osoby, že základním výrobním materiálem dovážených skleněných rohoží (kontrolovaného zboží) je jednoznačně skleněné vlákno, nikoli skleněná vlna. Této skutečnosti odpovídá i výsledek *stanoviska* k sazebnímu zařazení zboží, které vydalo Celní ředitelství Praha dne 9.2.2012 pod značkou ZN2917/2012-170100-22 na základě odebraného vzorku ze dne 17.1.2012 skleněných rohoží dovážených v roce 2012 v období, kdy byly skleněné rohože zařazeny do podpoložky 7019310099. Na podobný výrobek byla v roce 2011 vydána i *závazná informace* o sazebním zařazení č. CZ16-0572-2011, kde byl netkaný výrobek ze skleněných vláken, používaný jako výztuhová vrstva při výrobě stropu do automobilů, taktéž zařazen do Taric kódu 7019310099. Z důvodu změny celní nomenklatury byla tato závazná informace k 31.12.2011 zrušena a nahrazena novou pod č. CZ16-0115-2012 ze dne 24.2.2012, kde byl stejný výrobek zařazen do kódu 7019319090. Skutečnost, že se jedná o netkané výrobky ze skleněných vláken, vyplývá podle celního úřadu rovněž z dopisu – *sdělení* výsledku analýz odebraných vzorků ze dne 14.5.2012 č.j. 14662/2012-176500-023 vydaného Celním úřadem Praha 8 žalobkyni. S popisem zboží uvedeným v tomto dopisu se ztotožňuje kontrolovaná osoba ve své *výpovědi ze dne 3.5.2013*, kdy byl dopis rovněž v elektronické podobě celnímu úřadu předložen (týká se výsledku odebraných vzorků z dovozních případů přijatých dne 16.1.2012 pod č. 12CZ1765001IZTSNT4 a 12CZ176500180HNFY6). Dále se ve zprávě uvádí, že na zboží tohoto druhu zařazené do Taric kódu 7019310099 bylo v úředním věstníku Evropské unie dne 15.9.2010 vydáno Nařízení Komise (EU) č. 812/2010 o uložení prozatímního antidumpingového cla se sazbou 43,6% s platností od 17.9.2010. Toto bylo nahrazeno

Nařízením Komise (EU) č. 248/2011 ze dne 9.3.2011 o uložení konečného antidumpingového cla ve výši 13,8% s platností od 16.3.2011. K závěru o nesprávném deklarování kódu Taric vedly celní úřad též *stránky čínského výrobce zboží* s označeným odkazem, s tím, že je patrné, že nemá v portfoliu žádné výrobky ze skleněné vlny.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z tranzitního dokladu uvedeného ve výroku **ad a)** rozhodnutí, z dalšího celního prohlášení, které bylo celnímu úřadu určení předloženo 4.7.2013, a z prohlášení příjemce zboží z téhož dne, podle kterého byla příjemci tranzitní operace dodána s propadlou lhůtou platnosti, za což nenese odpovědnost, proto ji vrátil do přístavu v Hamburku k vystavení nových dokladů. Žalobkyně tak měla podle správního orgánu I. stupně porušit článek 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu a rovněž článek 340b odst. 3 prováděcího předpisu k celnímu kodexu. Obdobný postup vyplývá z případu uvedeného ve výroku **ad c)** prvostupňového rozhodnutí, přičemž podle prohlášení příjemce zboží ze dne 28.6.2013 tranzitní operace byla dodána s propadlou lhůtou platnosti s tím, že si zboží v zásilce přepravované neobjednal, nezaplatil, ani k němu nemá žádné doklady, přesto následně z Německa obdržel původní dovozní fakturu, na základě které nechal vystavit nové celní prohlášení a nechal zboží vrátit do Hamburku. Z tranzitního dokladu týkajícího se případu uvedeného ve výroku **ad g)** prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že rovněž bylo předloženo zboží celnímu úřadu určení žalobkyní, jakožto hlavním povinným po stanovené lhůtě, přičemž žádné konkrétní vyjádření k okolnostem pozdního dodání nejsou uvedeny. K případu uvedenému pod výrokem **ad h)** prvostupňového rozhodnutí se vyjádřil dne 7.8.2013 příjemce zboží tak, že pozdní dodání bylo zapříčiněno závodní dovolenou. Zboží bylo příjemci dodáno již 31.7.2013 a přebíral je pracovník ostrahy, který byl poučen, koho má kontaktovat. Nicméně doklad potvrzující, že jde o tranzitní operaci, u zásilky přiložen nebyl, proto nebyla zásilce věnována potřebná pozornost, ale byl zaslán e-mailem, což bylo zjištěno až po ukončení závodní dovolené. Ohledně případu uvedeného **ad e)** výroku prvostupňového rozhodnutí se žalobkyně vyjádřila do protokolu o ústním jednání č.j. 42735/2013-540000-22.1 tak, že samotnou dopravu zboží provádí J.H., který je nucen realizovat velký objem zásilek podobného zboží najednou od stejného odesílatele ke stejnému příjemci. Potom příjemce zboží si rozhodne s ohledem na požadavky zákazníka, které zboží mu bude dodáno a následně propuštěno do příslušného celního režimu. Samotná kapacita celního úřadu je omezena již tím, že je neustále ze strany celního úřadu podrobován přísným kontrolám, proto nemůže zboží předkládat v takovém množství, jak by bylo potřebné. Přesto se snaží stanovené lhůty dodržet. Ke všem těmto případům správní orgán I. stupně uvedl, že celními orgány bylo propouštěno zboží do celního režimu tranzitu, přičemž celní úřady odeslání vždy stanovily žalobkyni jako hlavnímu povinnému lhůtu, do které musí být zboží spolu s doklady předloženo celnímu úřadu určení. Vzhledem k dostupným dokladům hlavní povinný svoji povinnost předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení nesplnil, tedy příslušná tranzitní operace nebyla ukončena tak, jak měla, přičemž hlavní povinný o této povinnosti musel mít povědomost. Tato povědomost proto, že ani jeden z příjemců zboží v tomto režimu nemá přiznán status schváleného příjemce, který by ho opravňoval přijmout zboží a ukončit tranzitní celní režim bez toho, že by jej musel předkládat celnímu úřadu určení. Zboží bylo propouštěno do režimu vnější tranzit, který je považován za režim s podmíněným osvobozením od cla s určením lhůty k jeho předložení celnímu úřadu určení v nezměněném stavu podle **článku 84 celního kodexu**. Osobou odpovědnou za splnění podmínek dotčeného celního režimu je primárně žalobkyně v pozici

hlavního povinného a držitele celního režimu zároveň. Samotné podmínění osvobození od cla je dáno zejména tím, že budou splněny podmínky stanovené pro konkrétní celní režim, mj. předložení zboží v určené lhůtě. Podle **článku 91 celního kodexu** *celní režim vnější tranzit umožňuje přepravu zboží mezi dvěma místy v rámci celního území společenství, aniž by zboží podléhalo dovozním clům. Režim vnějšího tranzitu je ukončen, je-li zboží propuštěné do tohoto režimu s požadovanými doklady předloženo celnímu úřadu určení v souladu s podmínkami stanovenými pro tento režim (článek 92 celního kodexu)*. Podle **článku 96 odst. 1 celního kodexu** *je hlavní povinný jako držitel režimu vnějšího tranzitu společenství povinen předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu*. Podle správního orgánu I. stupně je odpovědnost hlavního povinného absolutně objektivní a nemůže se této odpovědnosti vymanit jinak, než jejím splněním. Hlavní povinný vzhledem ke svému postavení je odpovědný celním orgánům za řádné provádění operací tranzitu. Z **odst. 2 článku 96 celního kodexu** lze přímo dovodit povinnost žalobkyně předložit zboží v nezměněném stavu a v určené lhůtě i v případě, že není splněna dalšími osobami (příjemce zboží, dopravce), když se uvádí „*aniž jsou dotčeny povinnosti hlavního povinného podle odst. 1*“. Porušení této právní povinnosti je nutno považovat za správní delikt podle § 294 celního zákona. Podle **článku 356 prováděcího předpisu k celnímu kodexu (Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93)**, *celní úřad odeslání stanoví lhůtu, v níž musí být zboží předloženo celnímu úřadu určení, přičemž vezme v úvahu trasu, platné právní předpisy a případně údaje sdělené hlavním povinným*. Správní orgán I. stupně uvedl, že se zabýval i možností liberace podle § 298 odst. 1 celního zákona, potažmo podle **článku 356 prováděcího předpisu k celnímu kodexu, resp. článku 361 odst. 2 prováděcího předpisu k celnímu kodexu**, podle kterého *je-li předloženo zboží celnímu úřadu určení po uplynutí lhůty stanovené celním úřadem odeslání a její nepředložení je způsobeno okolnostmi, které jsou celnímu úřadu uspokojivě vysvětleny a které nelze přičítat dopravci ani hlavnímu povinnému, má se za to, že hlavní povinný lhůtu dodržel*. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně vůbec celním úřadům určení žádná vysvětlení odůvodňující pozdní dodání a předložení zboží nepodala. K věci se vyjadřovali pouze příjemci zboží, kteří víceméně odkazovali na organizační nemožnosti dopravců. Žalobkyně sama žádná vysvětlení nepodala, ve své podstatě, byť dodala zboží příjemcům ve lhůtě stanovené celními úřady odeslání, tuto lhůtu nesplnila vůči celním úřadům. Je pravděpodobné, že se spoléhala na příjemce zboží, na které při neplnění primární povinnosti hlavním povinným, povinnost předložit zboží ve lhůtě také přechází dle článku 96 celního kodexu. Tento postup není žádoucí a vždy se očekává, že to bude hlavní povinný, který tak učiní. Hlavní povinný tím, že předá zboží příjemci, se právní povinnosti nezbavuje, pokud nemá příjemce status tzv. schváleného příjemce. Nelze mít ani za to, že by žalobkyně vynaložila veškeré úsilí k tomu, aby porušení právních předpisů zabránila ve smyslu § 298 celního zákona. Správní orgán I. stupně okolnosti vylučující odpovědnost žalobkyně nenalezl a nezjistil a žalobkyně sama žádné celnímu úřadu nenabídla. Žalobkyně v postavení hlavního povinného prokazatelně zboží v celním režimu tranzit přepravovala (podala za tímto účelem příslušné celní prohlášení) a nic nebránilo tomu, aby zboží předložila celnímu úřadu ve stanovené lhůtě. Podle správního orgánu I. stupně ve spisu není nic, co by napovídalo tomu, že by žalobkyně vyvinula snahu k tomu, aby vůbec měla přehled o situaci vážící se k dané tranzitní operaci. Jednoduše zboží předala příjemcům a o víc se nestarala. Je to stále žalobkyně, která nabyla postavení, kdy je povinna na tranzitní operaci dohlédnout, aby se zboží nedostalo do oběhu dříve, než bude procleno.

K výroku **ad b)** prvostupňového rozhodnutí, podle něhož měla žalobkyně dovézt zboží bez vědomí celních orgánů v celním režimu tranzit ve smyslu příslušné tranzitní operace dne 8.8.2013 na území Evropské unie 20 kartonů chilli omáčky a 106 kartonů s želé košíčky v rozporu s povinnostmi stanovenými článkem 36a odst. 1, 2 a 3, článkem 36b odst. 3 a článkem 40 celního kodexu, správní orgán I. stupně v odůvodnění doplnil, že bez jakékoli zmínky v dokladech, tedy nebylo vůbec deklarováno toto příslušné dovezené zboží. Žalobkyně na celním území společenství nepodala souhrnné celní prohlášení a nepředložila toto zboží k celnímu řízení. Správní orgán I. stupně ověření těchto údajů vyvodil z kontrolního protokolu č. KP13-CZ610208-212810, kdy byly otevřeny všechny kartony v zásilce a zjištěn jejich skutečný obsah. Kontrole byla přítomna žalobkyně a k části zásilky se vyjadřovala i Státní zemědělská a potravinářská inspekce, která v kontrolním zjištění č. C015-11107/13/F01 sdělila, že želatinové cukrovinky nelze propustit do volného oběhu, neboť obsahují nepovolenou přídavnou látku – konjac. Správní orgán I. stupně uvedl, že co se rozumí pod „dovozem zboží v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie“ ve smyslu skutkové podstaty dle § 294 odst. 1 písm. a) celního zákona, lze zjistit z celního kodexu v článku 202, kde se tímto rozumí *jakýkoli vstup zboží v rozporu s články 38 až 41 a články 177 druhou odrážkou*. Podle článku 4 bodu 19 celního kodexu se při předložení zboží k celnímu řízení (článek 40 celního kodexu) jedná o oznámení celním orgánům stanoveným způsobem, že zboží bylo přepraveno na celní úřad nebo jiné místo určené nebo schválené celními orgány. Podle článku 4 celního kodexu dále se celním prohlášením rozumí úkon, jímž osoba projevuje předepsanou formou a způsobem vůli, aby bylo zboží propuštěno do určitého režimu. Podle správního orgánu I. stupně je předložením zboží k celnímu řízení celní orgán poprvé upozorněn, že se dovezené zboží nachází na celním území společenství. V tomto stádiu ještě není třeba, aby povinný subjekt informoval celní orgány i o druhu a množství dovezeného zboží, tedy které zboží se na celním úřadu nachází, pouze že tam nějaké zboží bylo přepraveno. Účelem předložení zboží k celnímu řízení je předem zaručit, aby celní orgány mohly závčas dohlížet na dovoz zboží, resp. aby poté, co zboží dorazí na celní úřad, mohly ve svém dozoru pokračovat provedením konkrétních kontrol. Pro dohled a kontrolu dostačuje, když se celní orgán nejprve jen dozví, že bylo dovezeno zboží a na kterém místě se nachází. Špatné označení zboží nemění nic na tom, že se na určitém místě dovezené zboží nachází a že je možné provedení celního dohledu. Povinnost předložit zboží k celnímu řízení podle článku 40 celního kodexu tedy neobsahuje žádnou povinnost k obsahově správnému označení zboží. Pokud je tedy dotčeno zboží, které bylo předloženo k celnímu řízení, i když pod obsahově nesprávným označením, nepřichází porušení článku 40 celního kodexu v úvahu. Správní orgán I. stupně nemá pochyb o tom, že zboží ohledně dotčené tranzitní operace, když bylo dopraveno na celní území společenství, bylo evidentně dopraveno k určenému celnímu úřadu. Pakliže bylo dopraveno na celní úřad (Hamburg – Walterhof), muselo být tomuto celnímu úřadu i předloženo k celnímu řízení. Předložení zboží k celnímu řízení je definováno v článku 4 v bodě 19 celního kodexu jako oznámení celním orgánům učiněné stanoveným způsobem, že zboží bylo přepraveno na tento úřad nebo jiné určené nebo schválené místo. Proto, aby se mohlo mít za to, že zboží legálně vstoupilo na celní území společenství, musí být po jeho vstupu dopraveno na celní úřad nebo do svobodného pásma a být předloženo k celnímu řízení, což nelze podle správního orgánu I. stupně v této věci zpochybnit. V důsledku toho pak, pokud je předloženo zboží k celnímu řízení dle článku 40 celního kodexu doprovázeno podáním souhrnného celního prohlášení nebo celního prohlášení, které uvádí popis zboží, jenž nemá žádnou souvislost se skutečností, oznámení o

skutečnosti, že zboží bylo přepraveno, dle článku 4 bodu 19 celního kodexu provedeno nebylo. Není totiž možné za těchto okolností mít za to, že informace nezbytné k identifikaci zboží byly poskytnuty pouze na základě předložení určitých dokumentů. Je totiž ještě třeba, aby prohlášení obsažená v dokumentech doprovázejících předložení zboží byla přesná. Pokud tato prohlášení nezmiňují přítomnost části zboží předloženého k celnímu řízení, je třeba mít za to, že zboží bylo předmětem protiprávního vstupu na celní území. Podle správního orgánu I. stupně tak zboží o 20 kartonech chilli omáčky a 106 kartonech cukrovinek, které bylo sice předloženo k celnímu řízení, ale nebylo pro ně podáno souhrnné celní prohlášení a nebyl potvrzen dokument o vnějším tranzitu společenství, nevstoupilo na území společenství legálně. Naopak uvedením rozdílných údajů co do množství dalších druhů koření týkajících se téže tranzitní operace podle správního orgánu I. stupně tento správní delikt spáchán nebyl.

K výrokům prvostupňového rozhodnutí, které se týkaly správních deliktů podle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona v odůvodnění správní orgán i. stupně konstatoval, že ve vztahu k celním prohlášením ve smyslu poskytnutí nesprávných údajů důležitých pro rozhodnutí celního orgánu v podobě sazebního zařízení, popř. celní hodnoty, považuje celní úřad za prokázané, že se žalobkyně předmětného protiprávního jednání dopustila, když pro dotčené celní úřady v souvislosti s návrhem na propuštění zboží do celního režimu deklarovala nesprávný údaj o sazebním zařazení. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgány učinily závěry o nesprávném sazebním zařazení zboží v některých případech na základě následné kontroly po propuštění zboží u příjemců zboží, v jednom případě na podkladě žádosti žalobkyně o opravu údajů v celním prohlášení a v jednom případě na základě ověření údajů deklarovaných v přijatém celním prohlášení ve smyslu článku 65 celního kodexu. Ve všech případech tedy předcházelo přijetí celního prohlášení podle článku 63 celního kodexu celními orgány. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobkyně podala u dotčených celních úřadů celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do režimu volný oběh. Podle článku 64 celního kodexu může celní prohlášení učinit každá osoba, která může celnímu orgánu předložit předmětné zboží nebo zajistit jeho předložení se všemi potřebnými doklady. Kdo je považován za deklaranta, vyplývá z článku 4 celního kodexu, podle kterého se jím rozumí osoba, která činí celní prohlášení vlastním jménem, nebo osoba, jejímž jménem je celní prohlášení činěno. Deklarant je tedy konkrétní osoba, která podává celní prohlášení, jímž navrhuje propustit zboží do konkrétního celního režimu, přičemž svým podáním navrhuje zahájení tzv. celního řízení. Podání celního prohlášení je úkon, který musí být proveden svobodně, vážně, srozumitelně a určitě. Při deklarování zboží obchodního charakteru je tento úkon spojen s podáním celního prohlášení na tiskopise jednotného správního dokladu. Není sporu o tom, že právě žalobkyně činila podání ve formě celního prohlášení jako nepřímý zástupce v celním řízení (vlastním jménem ve prospěch jiné osoby), což znamená, že činila úkony na účet osoby zastoupené, avšak jménem zástupce. Je to tedy zástupce, kdo nabývá práv a povinností sám, které ex post povinen na zastupovaného převést. Podle článku 62 odst. 1 a 2 celního kodexu písemné celní prohlášení musí být podáno na tiskopise odpovídajícím úřednímu vzoru, musí být podepsáno a obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. K celnímu prohlášení musí být připojeny všechny doklady, jejichž předložení je nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. Na podkladě článku 199 prováděcího předpisu se má za to, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu

úřadu vzniká odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení. Z těchto právních ustanovení lze podle správního orgánu I. stupně přímo dovozovat povinnost deklaranta (žalobkyně) uvádět do celního prohlášení údaje správné a úplné. Pakliže žalobkyně této své právní povinnosti nedostane a uvede údaje nepravdivé, je nutno toto jednání posoudit jako správní delikt podle § 294 odst. 1 celního zákona ve znění od 1.7.2011 a jako celní delikt podle § 298 odst. 1 celního zákona ve spojení s § 293 odst. 1 písm. d) téhož zákona ve znění do 30.6.2011.

Znění příslušné skutkové podstaty **do 30.6.2011** bylo následující: Podle **§ 298 odst. 1 celního zákona** *se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293. Podle § 293 odst. 1 písm. d) tohoto zákona celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů.* Podle správního orgánu I. stupně skutkové podstaty celních deliktů doznaly značné změny novelou celního zákona provedenou zákonem č. 104/2011 Sb., a to v tom směru, že celní delikty nejsou nadále definovány jako celní delikty, ale jako správní delikty, přičemž nově celní zákon rozvádí skutkové podstaty pro správní delikty a pro přestupky zvlášť. Podstatné tedy je, zda jednání žalobkyně je nadále postižitelné podle nové právní úpravy (**§ 294 odst. 1 písm. e) celního zákona**, kde je skutková podstata definována tak, že *právnická osoba se dopustí správního deliktu tím, že poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví*). Správní orgán I. stupně poukázal na **§ 7 zákona o přestupcích**, podle něhož *se odpovědnost za delikt posuzuje podle zákona účinného v době spáchání deliktu a pozdějšího zákona se užije tehdy, je-li to pro pachatele příznivější*. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že je bez pochybností, že jednání žalobkyně je nadále považováno za správní delikt, byť zákon č. 104/2011 Sb. fakticky zrušil skutkové podstaty celních deliktů, nicméně vložil ustanovení nové, tedy je i nadále trestně postižitelné pod stejnou výší sankce. Novelizovaný zákon pouze upřesnil skutkovou podstatu v tom, že se musí jednat o protiprávní jednání s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví. Odlišná forma skutkové podstaty nemění nic na tom, že postihuje jednání spočívající v uvádění nesprávných údajů, byť se nově vztahuje i jen na poskytnutí těchto nesprávných údajů (původně bylo nutno docílit propuštění zboží na základě nesprávných údajů). Rozsah povinností, jejichž porušení je považováno za protiprávní, je totožný. Trestnost celních deliktů spáchaných před účinností zmíněné novely celního zákona tedy nezanikla, nicméně jde o správní delikty.

K výroku **ad f)** prvoinstančního rozhodnutí ke všem 134 případům zboží správní orgán I. stupně uváděl, že Celní úřad pro Liberecký kraj provedl u příjemce zboží GRUPO ANTOLIN BOHEMIA a.s. následnou kontrolu po propuštění zboží, jejímž výsledkem je zpráva o kontrole č.j. 11752-22/2013-560000-51, z níž vyplývá, že žalobkyni byly deklarovány údaje o sazebním zařazení zboží – skleněné rohože do podpoložky celního sazebníku 1719310091 s popisem jako skleněné rohože. Následnou kontrolou bylo prokázáno, že se jednalo vždy o netkaný výrobek ze skleněných vláken. Příjemce zboží kontrolnímu celnímu úřadu sdělil, že základním materiálem je skleněné vlákno, nikoli skleněná vlna, čemuž odpovídají i výsledky laboratorního zkoumání odebraných vzorků zboží v roce 2012, které příjemce zboží dovážel a sazebně zařazoval pod 177019 31 00 99. Podle

správního orgánu I. stupně je podstatným, že jde o netkaný výrobek pro výrobu stropních panelů automobilů. Skleněná vlákna jsou spojena pojivem na bázi vinyl akrylátu nebo akrylátu a epoxidové pryskyřice. Hlavním materiálem je tedy skleněné vlákno. Kontrolní úřad tak došel k výsledku o nesprávném zařazení v podpoložce 7019 31 00 91 nazvané rohože ze skleněné vlny a o správném zařazení do podpoložky 7019 31 00 99 označené jako ostatní. Kontrolní celní úřad rovněž přihlížel k vydaným závazným informacím o sazebním zařazení zboží (evidenční číslo CZ16-0572-2011, která z důvodu změny celní nomenklatury byla zrušena a nahrazena novou č. CZ16-0115-2012), které lze nalézt ve veřejné databázi. Správní orgán poukázal na prováděcí Nařízení Rady (EU) č. 248/2011 ze dne 9.3.2011 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých výrobků z nekonečných skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že pro rok 2010 platil celní sazebník ve znění Nařízení Komise (ES) č. 9482009, jímž se mění příloha č. 1 celního sazebníku; pro rok 2011 platil celní sazebník ve znění Nařízení Komise ES č. 861/2010, jímž se mění příloha č. 1 celního sazebníku. Zařazení zboží způsobem provedeným žalobkyní lze učinit ve vztahu k rohožím ze skleněné vlny, nikoli ze skleněných vláken. Co se rozumí pod pojmem skleněná vlna, lze zjistit z poznámky č. 4 ke kapitole 70 celního sazebníku: minerální vlna obsahující nejméně 60% hmotnostních oxidu křemičitého (SiO₂); minerální vlna obsahující méně než 60% hmotnostních oxidu křemičitého (SiO₂), avšak obsahující více než 5% hmotnostních alkalického oxidu (K₂O nebo Na₂O) nebo více než 2% hmotnostních oxidu boritého (B₂O₃).

V **odvolání** žalobkyně navrhovala ohledně pozdního dodání zboží celnímu úřadu určení vyslechnout ke všem dotčeným případům příjemce zboží, jejichž výsledkem mělo být prokázáno, že nedodržení lhůty bylo způsobeno okolnostmi, které nelze přičítat dopravci ani hlavnímu povinnému ve smyslu článku 361 odst. 2 prováděcího Nařízení k celnímu kodexu, podle něhož se má v takovém případě za to, že hlavní povinný lhůtu dodržel. Dále žalobkyně namítala, že nebylo zjišťováno, z jakých skleněných vláken byla skleněná stříž, z níž byly vyrobeny rohože. Nebylo to ani možné zjistit, neboť zboží nebylo v době kontroly již k dispozici, tudíž podle žalobkyně nebylo vyloučeno, že se jednalo o stříž ze skleněné vlny, tudíž nebyla prokázána nesprávnost sazebního zařazení zboží. Podle žalobkyně, i kdyby bylo prokázáno, že se nejednalo o rohože ze skleněné vlny, zcela jistě šlo o rohože ze stříže, které nepodléhaly antidumpingovému clu, tudíž nedošlo k žádnému úniku na cle, neboť tomuto clu podléhaly pouze rohože z nekonečných skleněných vláken, nikoli rohože ze skleněné stříže.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že skutečnost, že byla při předložení zboží celnímu úřadu určení překročena lhůta stanovená celním úřadem odeslání, byla ve všech případech prokázána dostatečně. Podstatné pro posouzení opožděnosti dodání je prosté porovnání údaje o stanoveném datu nejzazšího předložení zboží celnímu úřadu určení uvedeného celním úřadem odeslání v tranzitním celním prohlášení a číselného označení dne, kdy k předložení zboží skutečně došlo. Žalobkyně nečiní nijak sporným žádný z časových údajů. Námitku ohledně příčin pozdního dodání na straně příjemce zboží neshledal žalovaný relevantní. **Článek 96 odst. 2 celního kodexu** obecně předpokládá, že také příjemce zboží má povinnost předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení ve smyslu **článku 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu**, avšak bez toho, aby byl této povinnosti zbaven hlavní povinný. Bylo prokázáno, že příjemce zboží byl v situaci předvídané v ust. článku 96 odst. 2 celního kodexu, tedy že si byl vědom, že se zboží nachází v tranzitním

režimu společenství, mohl by být nepochybně i on shledán odpovědným za pozdní dodání zboží celnímu úřadu určení, avšak tato eventualita nezbavuje odpovědnost hlavního povinného, je-li tzv. držitelem režimu ve smyslu **článku 4 odst. 1 celního kodexu** a článku 96 téhož předpisu, a tedy osobou primárně za splnění podmínek tranzitního režimu odpovědnou. V případech uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí **ad a), ad c) a ad g)** byla to právě žalobkyně jako hlavní povinný, která se opožděně dostavila na celní úřad určení a předložila zboží a doklady k celnímu řízení, a tak není zřejmé, jak by měl být odpovědný příjemce zboží. Ani žalobkyně v průběhu správního řízení žádnou takovou okolnost neuvedla. Ohledně případu uvedeného v prvostupňovém rozhodnutí **ad e)** výroku, žalobkyně uvedla jako důvod pozdního dodání skutečnost, že dopravu pro příjemce zajišťuje jediný subjekt, přičemž příjemce zboží po obdržení zásilek rozhoduje podle požadavků zákazníků o tom, které zboží bude dodáno k celnímu projednání a následně propuštěno do volného oběhu. Tyto okolnosti však podle žalovaného nenasvědčují tomu, že by žalobkyně nebyla za pozdní dodání zboží odpovědná. Naopak z vlastního vyjádření žalobkyně je zřejmé, že tato, ačkoli je dle článku 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu jako hlavní povinný povinna předložit zboží v režimu tranzitu celnímu úřadu určení, tuto povinnost nesplnila, neboť zboží předložila nikoli celnímu úřadu určení, ale jeho příjemci. Nadto tak učinila za situace, kdy zjevně věděla, že rozhoduje-li příjemce zboží sám o tom, kdy bude zboží předloženo celnímu úřadu určení, ačkoli není držitelem režimu, je toto předložení závislé nikoli na datu určeném celním úřadem odeslání, ale na irelevantním zájmu jeho zákazníků o konkrétní zboží. Takové okolnosti nemohou mít na vyhodnocení odpovědnosti žalobkyně žádný relevantní vliv. Totéž lze uvést podle žalovaného k případu **ad h)** prvostupňového výroku rozhodnutí. Z vyjádření příjemce zboží učiněného ve vazbě na kontrolu celního úřadu určení vyplynulo, že žalobkyně opět dodala zboží příjemci bez předložení celnímu úřadu určení, jak bylo její povinností coby hlavního povinného. Učinila tak zjevně v rozporu s článkem 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu. V obou posledních případech nebyl příjemce subjektem disponujícím povolením schváleného příjemce, který jediný má možnost sám potvrdit hlavnímu povinnému ukončení režimu tranzit v důsledku dodání zboží příjemci. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku uplatnění článku 361 odst. 2 Nařízení provádějícího celní kodex v rozhodném znění s tím, že na základě tohoto ustanovení je dovozována fikce dodržení lhůty hlavním povinným, je-li zboží dodáno sice po stanovené lhůtě, avšak její nedodržení je způsobeno okolnostmi, které jsou celnímu úřadu určení uspokojivě vysvětleny a které současně nelze přičítat dopravci ani hlavnímu povinnému. Tvrdí-li však žalobkyně, že v uvedených případech nastaly tímto ustanovením předvídané okolnosti, je na ní, aby současně specifikovala, o jaké konkrétní okolnosti mělo jít. Je nutné, aby žalobkyně formulovala svá tvrzení, k nimž nabízí důkazní návrhy, natolik určitě, aby umožnila správním orgánům zhodnocení, zda takové tvrzení, pokud by bylo dokázáno, má v řízení význam, či zda navržený důkaz je schopen tvrzení dokázat, tedy zda má vůbec význam navržený důkaz provádět (blíže viz např. rozsudek NSS ze dne 19.6.2012 č.j. **7 Afs 17/2012-40**, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobkyně navrhuje výsledky příjemců zboží bez toho, že by současně tvrdila konkrétní skutkové okolnosti, které mají být výsledky dokázány, a setrvává na zcela obecném konstatování, že k pozdnímu dodání zboží došlo v důsledku okolností, které nelze přičítat dopravci ani hlavnímu povinnému, nýbrž příjemci. Podle žalovaného žalobkyně znemožnila vlastní procesní pasivitou správnímu orgánu posoudit, zda by případný konkrétní důvod zmeškání lhůty spadal pod důvody uvedené v článku 361 odst. 2 Nařízení. Je-li odvolací orgán postaven před zcela obecná konstatování, není povinen navržené důkazy provádět, není-li zřejmé, jaké

konkrétní tvrzení odvolatele má být prokázáno a zda vůbec má takové nevyřčené tvrzení v řízení význam (viz blíže rozsudek NSS ze dne 13.2.2014 č.j. **9 Afs 84/2012-4**, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný poukázal i na jednu z podmínek článku 361 odst. 2 Nařízení, že uspokojivé vysvětlení má být podáno celnímu úřadu určení. Ze spisu však nevyplývá, že by žalobkyně jakékoli vysvětlení celnímu úřadu určení poskytla, přičemž ze dvou vysvětlení poskytnutých však příjemci zboží, žádná okolnost předvídaná článkem 361 odst. 2 Nařízení nevyplývá.

K výroku **ad b)** prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že předložením zboží k celnímu řízení ve smyslu **článku 40 celního kodexu** se rozumí *oznámení celním orgánům učiněné stanoveným způsobem, že zboží bylo přepraveno na celní úřad nebo na jiné místo určené celními orgány*. Souhrnné celní prohlášení, předkládané v souvislosti se vstupem zboží na celní území společenství, musí obsahovat údaje o veškerém zboží obsaženém v zásilce, jinak by nebylo možné považovat za splněnou povinnost předložení zboží k celnímu řízení, je-li tato splněna tím, že jsou celní orgány přinejmenším informovány o tom, že určité zboží vstupuje na celní území společenství. Jakkoli předložení zboží v podobě oznámení neimplikuje požadavek absolutní přesnosti oznámení co do kvality a kvantity zboží, nepochybně podle žalovaného nemůže být za předložené považováno zboží, o kterém celní orgány nebyly vůbec vyrozuměny. Co se týká okruhu odpovědných subjektů, jedním z povinných subjektů je osoba, která zboží na celní území společenství přepravuje, nicméně stejně je odpovědná i osoba, která odpovědnost za přepravu zboží přebírá po jeho vstupu na celní území společenství. Touto osobou může být nepochybně také hlavní povinný v režimu tranzit, neboť je odpovědný za splnění podmínek konkrétního tranzitního režimu. Je tím, kdo podává návrh na propuštění zboží do režimu tranzitu a stává se posléze držitelem režimu, který zboží na vlastní odpovědnost přepravuje od celního úřadu odeslání k celnímu úřadu určení. Je tak podle žalovaného nepochybné, že povinnosti v článku 36a a článku 40 celního kodexu svědčí nejen přepravci zboží, ale také hlavnímu povinnému bez toho, že by se odpovědnost těchto osob vzájemně vylučovala. Žalobkyně jako hlavní povinný byla odpovědná za přepravu zboží z celního úřadu odeslání, kterým byl současně celní úřad, u něhož došlo ke vstupu zboží na celní území společenství. Byla tak nepochybně povinna oznámit celním orgánům veškeré zboží, které je jí přepravováno, což neučinila.

K námitce žalobkyně, že neporušila článek 62 celního kodexu, žalovaný uvedl, že nelze přisvědčit výkladu žalobkyně tohoto ustanovení a jeho relace k následujícímu článku 63 celního kodexu. **Článek 62 celního kodexu** obsahuje výčet podmínek, které musejí být splněny proto, aby příslušné celní prohlášení mohlo být celními orgány přijato. Takové celní prohlášení musí mj. obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití celních předpisů pro daný režim. Jednou z takových náležitostí je i sazební zařazení zboží nezbytné pro výpočet celního dluhu. Podle žalovaného k otázce vztahu článku 62 a 63 lze uvést, že pro přijetí celního prohlášení ve smyslu článku 63 celního kodexu je nutnou podmínkou, že rozhodnutí obsahuje údaje nezbytné pro použití navrhovaného celního režimu, přičemž s ohledem na předpokládaný další proces ověřování celního prohlášení a předložených dokladů ve smyslu článku 65 celního kodexu nelze mít za to, že by podmínkou pro přijetí celního prohlášení byla správnost těchto údajů. Je však podle žalovaného nepochybné, že údaje deklarované v souladu s článkem 62 celního kodexu správné být mají. Podle **článku 6 odst. 1 celního kodexu** *požaduje-li určitá osoba, aby celní orgány přijaly konkrétní rozhodnutí, musí jim*

poskytnout veškeré skutečnosti a doklady, které celní orgány k přijetí rozhodnutí potřebují. Pokud jsou poskytnuty údaje nesprávné, nelze mít za to, že by žadatel uvedenou povinnost splnil. V případě celních prohlášení je nadto odpovědnost osoby podávající celní prohlášení jasně konstatována v **článku 199 prováděcího Nařízení**, podle něhož *podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem či jeho zástupcem celnímu úřadu se má za to, že těmto osobám vzniká odpovědnost za správnost deklarovaných údajů.* Z těchto ustanovení je podle žalovaného nepochybné, že splnit povinnost uloženou v článku 62 celního kodexu lze v případě uvedení údajů nutných pro použití navrhovaného celního režimu pouze tím, že tyto údaje budou správné. Pokud se v rámci následného ověřování celního prohlášení nebo v rámci institutu kontroly zboží a celního prohlášení po propuštění zboží dle článku 78 celního kodexu ukáží deklarované údaje jako nesprávné, lze mít za to, že deklarant jednal v rozporu s článkem 62 celního kodexu. Přijal-li celní orgán celní prohlášení dle článku 63 celního kodexu, aproboval stran údaje o sazebním zařazení toliko skutečnost, že příslušná celní prohlášení tento údaj obsahují, nikoli, že je také správný, neboť správnost tohoto údaje není podmínkou pro přijetí celního prohlášení. Článek 63 celního kodexu je nutno vnímat jako ustanovení zakotvující nárok deklaranta na bezodkladné přijetí celního prohlášení, je-li toto řádně doloženo ve smyslu článku 62 celního kodexu, nikoli jako pravidlo, které by na straně deklaranta mohlo zakládat domněnku jakéhosi potvrzení správnosti celního prohlášení.

Podle žalovaného nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že by právní úprava správního trestání v celní oblasti účinná v době rozhodování celního úřadu neobsahovala ustanovení, která by činila zjištěná jednání žalobkyně protiprávními. Celní zákon s účinností od 1.7.2011 nadále pamatuje na případy porušení celních předpisů a upravuje skutkové podstaty jednotlivých správních deliktů. Skutkovou podstatu správního deliktu žalobkyni přičítaného nevyjímá. Skutečnost, že nadále se správní delikty v oblasti celní neoznačují jako celní delikty, má význam toliko technický, nikoli právní. Pojem správní delikt není legálně definován. Je jím obecně každé protiprávní jednání, které není přestupkem nebo trestným činem, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které ukládá správní orgán trest stanovený normou správního práva. Užíval-li celní zákon dříve pojmu celní delikt, bylo to dáno specifickou oblastí protiprávního jednání, tedy oblastí celních předpisů, avšak stále se jednalo o správní delikt. Pokud právní úprava pojem celní delikt jako nestandardní opustila, nelze dovozovat, že celní delikty od 1.7.2011 neexistují, zůstaly-li zachovány jejich jednotlivé skutkové podstaty.

K námitce žalobkyně týkající se možnosti existence skleněných rohoží ze skleněné vlny žalovaný uvedl, že žalobkyně kromě tvrzení stran možnosti existence skleněné stříže z vlny, již povahou vlny vyžadující úpravu na skleněné vlákno značně nepravděpodobné, žádné důkazy svědčící nesprávnosti či nedostatečnosti doposud zjištěného skutkového stavu nepředložil. Přitom správní orgány vycházely ze zprávy o kontrole ze dne 9.7.2013, ze stanoviska Celního ředitelství Praha z 9.2.2012 č.j. 2917/2012-107100-22, ze závazné informace č. CZ16-0572-2011 a z označení zboží na obchodních dokladech, kde je popis zboží jako výrobek ze skleněných sekaných vláken, resp. ze skleněné stříže.“

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Žaloba je z větší části důvodná.

Nedůvodnou byla shledána pouze námitka směřující proti deliktům spočívajícím v opožděném předložení zboží celnímu úřadu určení (k výrokům **ad a)**, **ad c)**, **ad e)**, **ad g)**, **ad h)** prvostupňového rozhodnutí). Žalobkyně se v dané souvislosti dovolávala **čl. 361 odst. 2 nařízení č. 2454/93**. Dle tohoto ustanovení: „*Je-li zboží předloženo celnímu úřadu určení po uplynutí lhůty stanovené celním úřadem odeslání a je-li její nedodržení způsobeno okolnostmi, které jsou celnímu úřadu určení uspokojivě vysvětleny a které nelze přičítat dopravci ani hlavnímu povinnému, má se za to, že hlavní povinný lhůtu dodržel.*“ Žalobkyně v odvolání navrhla výsledky příjemců zboží, kteří měli dle žalobkyně potvrdit, že nedodržení lhůty bylo způsobeno okolnostmi, které nelze přičítat ani dopravci ani žalobkyni jako hlavnímu povinnému.

Soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že na daný případ je aplikovatelný rozsudek NSS ze dne 13.2.2014 čj. **9 Afs 84/2012- 38**, neboť z daného důkazního návrhu není patrné, o jaké *konkrétní okolnosti* mělo jít. Ve skutečnosti šlo o pouhou parafrázi obecného textu nařízení, který může být naplněn rozličnými důvody. Tvrdila-li žalobkyně, že nastaly okolnosti, které nelze přičítat ani jí ani dopravci a které způsobily nedodržení lhůty, měla specifikovat, o které konkrétní okolnosti šlo. Po žalobkyni je možno žádat, aby formulovala své tvrzení, k němuž nabízí důkazní návrh, natolik určitě, aby správnímu orgánu umožnila zhodnocení, zda takové tvrzení, bylo-li by dokázáno, má v řízení význam či zda navržený důkaz je schopen tvrzení dokázat, tj. zda má vůbec význam navržený důkaz provádět. To však nebylo možno. Stejně tak nebylo možno vůbec posoudit, zda by konkrétní důvod zmeškání lhůty spadal pod vymezení čl. 361 odst. 2 zmíněného nařízení. To vše platí zejména za situace, kdy mají být dle daného článku nařízení okolnosti ze strany hlavního povinného uspokojivě vysvětleny, což přímo vyžaduje dostatečnou procesní aktivitu hlavního povinného. Bylo v první řadě na žalobkyni, aby ve svých tvrzeních nedodržení lhůty *uspokojivě* vysvětlila dle čl. 361 odst. 2 nařízení č. 2454/93 ve vztahu ke konkrétnímu důvodu nedodržení lhůty.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí také správně uvedl, že nebyla splněna ani další podmínka cit. ust. čl. 361 odst. 2 nařízení č. 2454/93, a to že nedodržení lhůty mělo být žalobkyní uspokojivě vysvětleno *celnímu úřadu určení*.

Soud neuznal ani žalobní tvrzení směřující proti výroku **ad k)** a druhé části výroku **ad f)** prvostupňového rozhodnutí, kdy žalobkyně poukázala na to, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy *celní delikty* a sankce za něj již neexistovaly. K této otázce se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku zdejšího soudu **57 Af 2/2012-45** ze dne 26.4.2013 (dostupný na www.nssoud.cz), na který také plně odkazuje: „*Žalobci kladeno za vinu, že v jednotných správních dokladech, uvedl nesprávné údaje, čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu na základě nesprávného údaje. Takové jednání bylo „trestné“ podle dosavadního znění celního zákona, konkrétně ustanovení § 298 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona. Podle prvního ze zmíněných ustanovení se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293. Podle druhého ze zmíněných ustanovení celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo*

padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Zákonem č. 104/2011 Sb., který nabyl účinnosti 1.7.2011, sice došlo k faktickému zrušení těchto dvou citovaných ustanovení celního zákona, avšak bylo do celního zákona vloženo ustanovení § 294 odst. 1 písm. e), podle kterého se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví. Bylo-li žalobci vytkáno uvedení nesprávného údaje, na základě kterého došlo k propuštění zboží, je toto jednání podřaditelné pod současné znění ustanovení § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, tj. i nadále „trestné“. Na této skutečnosti nic nemění ani slovní spojení uvedené v závěru ustanovení § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, tj. „v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví“. Tento dovětek pouze podtrhuje, že se musí jednat o jednání přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví zakázané.“

Další námitce žalobkyně směřující proti výroku **ad b)** prvoinstančního rozhodnutí a spočívající v tvrzení, že neporušila **článek 36a odst. 1, 2 a 3, článek 36b odst. 3 a článek 40 celního kodexu**, však byl soud nucen přisvědčit. Správní orgány žalobkyni uznaly vinnou ze spáchání správního deliktu podle **§ 294 odst. 1 písm. a) celního zákona**, podle kterého zní skutková podstata správního deliktu tak, že *právnická osoba se dopustí správního deliktu tím, že doveze zboží v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví.*

Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí dále dovodil, že obsah pojmu protiprávní dovoz je vymezen v ust. **článku 202 celního kodexu**, podle něhož se *protiprávním vstupem zboží rozumí jakýkoliv vstup zboží v rozporu s články 38 až 41 a čl. 177 druhou odrážkou.* Pokud správní orgány současně označily dovoz 20 kartonů chilli omáčky a 106 kartonů cukrovinek s želé košíčky (uskutečněný dne 8.8.2013 pod č. tranzitní operace 13DE4851311897198M5) za porušení čl. **36a odst. 1, 2 a 3, čl. 36b odst. 3 celního kodexu**, tedy zcela odlišných ust., než která dle výkladu správních orgánů představují protiprávní dovoz, a tedy i naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 294 odst. 1 písm. a) celního zákona, trpí v této části odůvodnění správních orgánů vnitřní rozporností a je zcela nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Soud také přisvědčil žalobkyni v námitce směřující proti výrokům **ad d), ad i), ad l), ad m)** a první části výroku **ad f) prvostupňového rozhodnutí**, tedy v tvrzení, že neporušila **článek 62 odst. 1 celního kodexu**, podle něhož *písemné celní prohlášení musí být podáno na tiskopise odpovídajícím úřednímu vzoru předepsanému pro tento účel. Musí být podepsáno a obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení.*

Soud stejně jako žalobkyně dovodil, že ust. čl. 62 a následující ust. **čl. 63 celního kodexu** (podle něhož *celní úřad přijme celní prohlášení okamžitě v případě, že splňuje podmínky stanovené v článku 62 celního kodexu*) je třeba vykládat ve vzájemné souvislosti, což znamená především jako povinnost celních úřadů za stanovených podmínek přijmout vyplněné celní prohlášení bez ohledu na možný chybný údaj v něm. Soud rovněž nepochybuje o povinnosti deklaranta uvádět správné údaje v celním prohlášení, má však za to, že tato povinnost je stanovena výslovně ve zcela jiných ust. celního kodexu a prováděcího

nařízení. Žalovaný na taková ust. ostatně poukazoval ve vyjádření k žalobě a částečně v odůvodnění svého rozhodnutí, rozhodující je však obsah výroku o správním deliktu, kde je uvedeno pouze porušení čl. 62 odst. 1 celního kodexu. Výrok prvostupňového rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím napadeným žalobou), aplikující nesprávné hmotněprávní ust. v této části, je nezákonný podle § 78 odst. 1 s.ř.s.

V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15.9.2011 ve věci **C-138/10** (dostupný na www.eurlex.cz pod celexovým č. 62010CJ0138, odst. 39) „*přijmou-li celní orgány celní prohlášení podepsané deklarantem nebo jeho zástupcem, ukládá jim článek 63 celního kodexu povinnost provést jen kontrolu dodržení podmínek stanovených v tomto ustanovení a v článku 62 tohoto kodexu. Při přijímání celního prohlášení tudíž tyto orgány nerozhodují o správnosti informací poskytnutých deklarantem, jelikož za jejich správnost odpovídá deklarant. Ze znění článku 68 uvedeného kodexu totiž vyplývá, že přijetí prohlášení nezbavuje tyto orgány možnosti následně, případně i po propuštění zboží ověřit správnost těchto informací.*“

Důvodnou byla shledána i námitka směřující proti celému výroku **ad f)** prvoinstančního rozhodnutí spočívající v tom, že nebylo při kontrole spolehlivě prokázáno, že by žalobkyně uvedla nesprávné sazební zařazení zboží, neboť nebylo zjištěno, z jakých skleněných vláken byla skleněná stříž, z níž byly vyrobeny rohože. Argumentace žalovaného zjištěním v souvislosti s posouzením zboží dovezeného v dalším období podle žalobkyně nemůže vést ke spolehlivému prokázání nesprávného sazebního zařazení zboží, u kterého nejsou k dispozici žádné vzorky. Tato námitka tedy směřuje proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu.

Z výše provedeného shrnutí podkladů, který byly soudu dodány, je zřejmé, že žalovaný v podstatě předložil pouze zprávu o kontrole provedenou u příjemce zboží GRUPO ANTOLIN BOHEMIA a.s. V této zprávě se však celní úřady dovolávaly dalších dokumentů, které součástí správního spisu nejsou, přestože jde o rozhodující dokumenty, které měly vést k prokázání skutkového stavu. Jedná se zejména o sdělení o výsledku analýzy vzorků, o pořízenou fotodokumentaci a o obsah odkazů na webové stránky čínského výrobce skleněných rohoží. Bez těchto zásadních podkladů, na nichž jsou výsledky kontroly zásadně postaveny, není možné spáchání správního deliktu žalobkyni dokázat. Napadené rozhodnutí proto bylo zrušeno rovněž z důvodu absence podkladů, na které se správní orgány ve svých rozhodnutích odvolávaly, podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

V této souvislosti je soud nucen připomenout, že v dané věci žalovaný na první výzvu k předložení správního spisu čj. 57 Aj 24/2014-19 ze dne 9.7.2014 (téhož dne i doručenou) reagoval pouze vyjádřením k žalobě, ale *spis nepředložil*. Na základě druhé výzvy ze dne 11.9.2014 (doručené žalovanému dne 15.9.2014), která obsahovala i poučení o možnosti zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., předložil žalovaný nosič CD (v soudním spisu na čl. 33), obsahující pouze kopie či scany listin výše soudem shrnuté. *Ani napodruhé* tedy nebyly předloženy zásadní listiny, označené jako rozhodující podklady pro posuzování sazebního zařazení skleněných rohoží.

Pro úplnost soud dodává, že se nemohl zabývat věcně námitkou směřující proti (ne)správnosti formulace výroku žalovaného označeného **ad fa)**, neboť jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, výrokem o zastavení řízení nemohla být žalobkyně poškozena na svých právech ve smyslu ust. § 65 s.ř.s.

Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem na výklad sporných zákonných ust. a s tím, že uložil žalovanému doplnit řízení ve výše uvedeném směru.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady právního zastoupení sestávající z odměny za 2 úkony právní služby á 3.100,- Kč a 2 režijní paušály á 300,- Kč navýšených o 21% DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. listopadu 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová